

BİBLİYOGRAFYA :

Hatib, *Târîhu Bağdâd*, XII, 322-323; Hume-yî, *Cezvetü'l-muktebis*, Kahire 1966, s. 319-322; İbn Beşkûvâl, *eş-Şilâ*, II, 447-449; Zehebî, *Tez-kiretül-huffâz*, III, 1088-1089; a.m.f., *A'lâmü'n-nübela*, XVII, 412-414; a.m.f., *Ma'rifetü'l-kur-â*, Millet Ktp., nr. 2500, vr. 132^b.

M. YAŞAR KANDEMİR

ATIYYE-i SENİYYE

(عطية سنیه)

Padîşahlar tarafından çeşitli kimselere verilen hediyeler için kullanılan bir tabir.

Atıyye (çoğulu atâyâ) "bahşış ve ihsan" mânasına gelmektedir. Genellikle padişahlar tarafından nakit olarak verilen hediyeler için kullanılır. Önceleri şairlere, sanatkârlara, saray mensuplarına, ule-mâ ve meşâyih'e in'am, tasadduk, ihsan gibi adlarla verilen hediyeler de muhtemelen atıyye ile aynı anlamı taşır. Padişahlar belli günlerde saray halkına, çeşitli vesilelerle devlete hizmeti geçen kişilere yahut marifet sahibi kimselere, bir işte fevkalâde başarı gösterenlere, hatta tâziye maksadıyla bazı önemli şahıslara, yabancı elçilerin maiyetindeki- lere elbise ve kumaş gibi hediyeler yanında para keseleri de ihsan ederler ve bunlara "atıyye-i seniyye" denirdi. Cülûs münasebetiyle askere "atâyâ-yı cülüsiyye" adıyla bahşış dağıtılırdı. Yeni yıl münasebetiyle dağıtılan paralara da "muharrem atıyyesi" adı verilirdi. Ayrıca hac mevsiminde Hicaz'a gönderilen paralar için de bu tabir kullanılırdı. Her sene Mısır'dan Mekke'ye gönderilmesi âdet olan akçeler "atıyye-i câze-i hümayun" olarak adlandırılırdı. Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılmasında hizmeti geçenlere yeni görevler verilirken nakit para da ihsan edilmişti. Bunlardan kul kethüdâsı Hasan Ağa'ya mîr-i mirân rütbesiyle 50.000 kuruş, saksoncubaşıya yirmi beş kese atıyye verilmiş, bu ihsanlar Teşrifatçı Necib Efendi tarafından dağıtılmıştı. 1849'da eski sadrazamlardan Rauf Paşa'nın Bebek'teki yalisinin tamir masrafı için kendisine padişah tarafından 250 kese atıyye-i seniyye ihsan edilmişti. II. Abdülhamid de huzur derslerinde bulunan hocalara çeşitli hediyeler yanında nakit atıyyeler de verirdi. Mübarek gecelerde nöbetle davet ettiği tarikat şeyhlerine bohçalar içinde hediyeler, dervişlere de atıyye olarak para keseleri dağıtır, camide, huzurunda vaaz eden şeyh efendilerin koyunlarına "atıyye çıkınları" koydurur, mevlidhanlara da para keseleri verdirirdi.

Padîşahlar tarafından çeşitli vesilelerle verilen bu hediyeler, ilim ve fikir adamlarıyla şair, edip ve sanatkârların teşvi- ki, devlet hizmetinde liyakatı görülenlerin mükâfatlandırılması bakımından Osmanlı kültür, ilim ve siyaset hayatında önemli bir rol oynamıştır.

BİBLİYOGRAFYA :

BA, *Mısır Mühimmesi*, nr. 8, s. 22, hüküm 88; Teşrifatçı Mehmed, *Defter-i Teşrifât*, İÜ Ktp., TY, nr. 8892, vr. 109^a, 139^a; Râşid, *Târîh*, II, 312; *Teşrifât-ı Kadîme*, s. 5; Cevdet, *Târîh*, XII, 169; Atâ Bey, *Târîh*, I, 214, 239, 240, 277; Lutfî, *Târîh*, IX, 16; Pakalın, I, 110-111; İsmail E. Erünsal, "II. Bâyezid Devrine Aid Bir İn'amât Defteri", *TED*, sy. 10-11 (1981), s. 301-341.

FERİDUN EMECEN

ATİK

(العتيق)

Kâbe ve Hz. Ebû Bekir hakkında kullanılan bir sıfat.

İfade ettiği mânaya göre çoğulu itâk, utekâ ve utuk şekillerini alan atik kelimesi sözlükte "güzel, soylu, hür, şerefli, eski" mânalarına gelmekte ve Kur'ân-ı Kerim'de Kâbe anlamında kullanılan "el-Beyt" in sıfatı olarak geçmektedir (bk. el-Hac 22/29, 33). Bir hadis-i şerifte ifade edildiği üzere, Kâbe zorbalarmın zulmünden kurtarıldığı için (bk. Tirmizî, "Tefsîr", 23), Hasan-ı Basrî'den gelen rivayete göre yeryüzünde kurulan mâbedlerin en eskisi olduğu için (bk. Âl-i İmrân 3/96), Saîd b. Cübeyr'e göre ise şerefi ve yüksek itibarı sebebiyle "el-Beytül-atik" diye anılmıştır. Kâbe'yi yıkmak maksadıyla Mekke'ye kadar gelen ve Ashâb-ı fil diye bilinen Ebrehe ordusundan zarar görmeyip korunması, tarih boyunca hiç kimsenin hükmü altına girmemesi de ona bu sıfatı kazandırmıştır.

Atik lakabının Hz. Ebû Bekir için kullanılması, Peygamber'in ona, "Sen Allah'ın cehennemden âzat ettiği (atik) kimse-sin" (Tirmizî, "Menâkıb", 16) diye iltifat etmesiyle başlar. Her ne kadar yüzü güzel olduğu veya annesi tarafından böyle vasıflandırıldığı için Ebû Bekir'in atik diye anılmış olabileceği ileri sürülüyorsa da kızı Âişe tarafından rivayet edilen Tirmizî hadisi birinci görüşü teyit etmektedir.

Atik çoğul şekillerinden biri olan itâk kelimesini Abdullah b. Mes'ûd, Mekke'de nâzil olan el-İsrâ, el-Kehf, Meryem, Tâhâ ve el-Enbiyâ sûreleri hakkında ve "eski, önce" mânasında el-itâku'l-üvel şeklinde kullanmıştır (bk. Buhârî, "Fezâ'ilü'l-

Kur'ân", 6). Bir diğer çoğul şekli olan utekâ ise Mekke'nin fethedildiği gün öldürülme-yip serbest bırakılan Kureysliler hakkında Hz. Peygamber tarafından kullanılmış, diğer kabilelerden serbest bırakılanlara ise tulekâ* denilmiştir (bk. *Müsned*, IV, 363). Bu kelime ayrıca Atik el-Bekrî, Atik b. Abdülazîz el-Harbî, Atik b. Ebû'l-Fazl b. Selâme, Atik b. Hişâm gibi muhaddislerin adı olarak da bilinmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

Lisânü'l-'Arab, "atik" md.; *Tâcül-'arûs*, "atik" md.; *Kâmus Tercümesi*, "atik" md.; Wensinck, *Mu'cem*, "atik" md.; *Müsned*, IV, 363; Buhârî, "Fezâ'ilü'l-Kur'ân", 6; Tirmizî, "Tefsîr", 23, "Menâkıb", 16; İbn Kesir, *Tefsîr*, V, 414; Elmalılı, *Hak Dini*, V, 3400-3401.

İSMAİL L. ÇAKAN

ATİK ALİ PAŞA

(ö. 917/1511)

Osmanlı veziriazamı.

Aslen Saraybosna'nın Drozgometa köyündendir. Devşirme olarak Enderun'da yetişti. Hadım lakabıyla da tanınan Ali Paşa bir süre Bâbüssaâde ağalığı yaptıktan sonra önce sancak beyliği, ardından da Karaman beylerbeyliğinde bulundu (1482). Bu sırada içindeki çeşitli siyasi karışıklıklarla uğraştı, özellikle Cem Sultan ve Karamanoğlu Kasım Bey'e karşı başarı ile mücadele etti. Daha sonra Rumeli beylerbeyi olan Ali Paşa, Boğdan voyvodasının Akkirman'ı almaya teşebbüs etmesi üzerine ona karşı gönderildi. Ali Paşa Eflak beyini ve kuvvetlerini yenerek Boğdan'a girdi. Boğdan Prensi Stefan Çel Mare karşı koyamayacağını anlayınca Lehistan'a iltica etmek zorunda kaldı. 1483'te Veziriazam Davud Paşa'nın maiyetinde Memlûk seferine katıldı, çevredeki kalelerin zaptedilmesinde başarılı oldu. Bu sırada asker arasında görünen hastalık ve bitkinliğe rağmen savaşa devam ederek Memlûk askerlerini bozguna uğrattıktan sonra Karaman'a çekildi (1492). Memlûkler'le barış imzalanmasının ardından, Venedikliler'in Mora kıyılarını tehdidi üzerine Davud Paşa ile birlikte Modon ve Koron'u almakla görevlendirildi ve yol boyunca Navarin, Zensjyo kalelerini savaş yapmadan ele geçirip Osmanlı topraklarına kattı (1500). Bu sefer sırasında Leontari önlerinde II. Bayezid ile buluştu, ancak kış yaklaştığı için padişah geri döndü. Bu durumdan faydalanan Venedikliler Navarin'i geri aldılarsa da Kemal Reis'in

donanma ile yardıma gelmesi üzerine Ali Paşa şehri Venedikliler'den tekrar almaya muvaffak oldu (1501). Bu fetihten sonra Mora'da ticaret çok gelişmiş, o sırada İspanya'da büyük sıkıntı içerisinde olan müslümanlardan bir kısmı Mora'ya yerleşmiştir.

Ali Paşa 1501'de Mesih Paşa'nın ölümü üzerine vezîriâzam oldu. Bu ilk sadâreti iki yıl kadar devam etti ve 1503'te görevden alındı. 1506'da ikinci defa bu makama tayin edilen Ali Paşa 1511'de şehid düşünceye kadar sadârette kalarak devlet işlerini başarıyla yürüttü. Hatta II. Bayezid birçok konuda idareyi ona bıraktı. Bu dönemde şehzadeler arasındaki taht mücadelesi ve Şîlik faaliyetleri onu en çok meşgul eden konular oldu. Şehzadeler meselesinde büyük şehzade Korkut'a ve en küçük şehzade Selim'e karşı Ahmed'i destekledi. Şehzade Korkut'un Antalya'da sancağı civarında bulunan sadâret has*ları yüzünden aralarında ihtilâf çıkmış, Ali Paşa'nın bu haslar konusunda direktmesi Korkut'un birkaç adamıyla birlikte Mısır'a kaçmasına sebep olmuştur. Ancak Ali Paşa'nın Korkut'un haslarını iki katına çıkarması üzerine Mısır'dan dönmesi sağlanmıştır. Ayrıca babasından hükümdarlığı zorla almak isteyen Şehzade Selim'i 1511'de Çorlu'da mağlûp etmiştir. Diğer taraftan Şahkulu hareketinin mevzîi olmaktan çıkıp doğrudan doğruya devleti meşgul eden bir mesele haline gelmesi üzerine hareketi bastırmakla görevlendirildi. Asker arasında çıkan ihtilâfları ortadan kaldırarak Şahkulu üzerine yürüten vezîriâzam, Sivas-Kayseri arasındaki Gökçay mevkiinde Şahkulu ile karşılaştı. Bu mücadele sırasında Şahkulu öldürülüp askerleri dağıtıldı ise de âsiler üzerine tedbirsizce yürüten Ali Paşa Şahkulu'nun askerleri tarafından çember içine alındı ve isabet eden bir okla şehid düştü (2 Temmuz 1511). II. Bayezid Ali Paşa'nın ölümüne çok üzüldü.

Atik Ali Paşa değerli bir devlet adamı, iyi bir kumandan olmanın yanında memleketin imarına önemli hizmetleri geçmiş bir kimsedir. Dürüst ve dirayetli şahsiyeti, hayır severliğiyle devrin kaynaklarında övülmüştür. Onun hayır eserlerinin başında İstanbul Çemberlitaş'ta cami, medrese, imaret, mektep, kütüphane ve diğer müştemilâtan oluşan külliye gelir. Ali Paşa'nın bu külliye içerisinde teşkil ettiği kütüphane fetihten sonraki İstanbul'un en önemli kültür müesseselerinden biridir. Yine İstanbul

Karagümrük'teki Zincirlikuyu veya Atik Ali Paşa Camii, Tekfur Sarayı civarında Kariye adıyla manastırdan çevrilen cami, bunun yakınında yaptırdığı bir medrese, Edirne'deki bir cami, Bursa'da bir imaret, Mora'daki birkaç sıbyan mektebi onun hayratındandır.

Ali Paşa, vakıflarında hizmet gören personelin ücretleri, bu eserlerin tamir masrafları vb. için başta İstanbul olmak üzere imparatorluğun birçok yerinde yüzlerce ev, dükkân, han, hamam, çiftlik, bahçe ve tarla vakfetmiştir. 953 (1546) yılında yapılan bir tesbite göre vakıflarının toplam geliri 471.998 akçe idi. O dönemdeki paranın alım gücüne göre çok büyük bir meblâğ olan bu toplamdan vakıf personeli, imaret masrafları, Medine fukarası için yapılan toplam harcama 270.638 akçe tutmakta, 201.360 akçe ise vakfın gelir fazlası olarak kaydedilmektedir.

Ali Paşa bütün bunların yanında ilim ve sanata da yakın ilgi duymuş, ilim ve sanat erbabını himaye etmiştir. Sarayında sık sık âlim ve şairleri toplar, onlara ziyafet verir, ilim ve kültür sohbetleri yapılmasını sağlardı. Devrinin tanınmış şairlerinden Priştineli Mesîhî onun divan kâtibi idi. Efendisinin ölümü üzerine söylediği mersiyesi meşhurdur. İdrîs-i Bitlisi *Heşt Bihişt* adlı tarihe dair eseri ni Atik Ali Paşa'ya ithaf etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

İstanbul Vakıfları Tahrir Defteri 953 (1546), s. 67-71; Tursun Bey, *Târîh-i Ebû'l-Feth* (nşr. A. Mertol Tulum), İstanbul 1977, s. 207-213; Hoca Sâdeddin, *Tâcû'l-tevârîh*, II, 218; Solakzâde, *Târîh*, s. 294, 299; *Hadîkatü'l-vüzerâ*, s. 20; Ayvansarâyî, *Hadîkatü'l-cevâmi*, I, 119, 150, 159; Uzunçarşılı, *Osmanlı Tarihi*, II, tür. yer.; Selahattin Tansel, *Sultan II. Bayezid'in Siyasi Hayatı*, İstanbul 1966, s. 106-107, 280-286; Tayyib Okç, "Hadım (Atik) Ali Paşa Kimdir?", *Necatî Lugal Armağanı*, Ankara 1968, s. 501-515; İsmail E. Erünsal, *Türk Kütüphaneleri Tarihi II: Kuruluştan Tanzimat'a Kadar Osmanlı Vakıf Kütüphaneleri*, Ankara 1988, s. 33; Reşad Ekrem Koçu, "Ali Paşa", *İA*, I, 331-332; R. Mantran, "Ali Pasha Khadim", *EI*² (İng.), I, 396.

MEHMET İPŞİRLİ

ATİK ALİ PAŞA CAMİİ

İstanbul Çemberlitaş'ta
XVI. yüzyıl başlarına ait cami
ve manzumesi.

Kurucusu, Sultan II. Bayezid devri vezîriâzamlarından Atik Ali Paşa'dır. Evvelce Sedefçiler, Eski Ali Paşa, Dikilitaş, Vezir Hanı, Şandıkçılar Camii gibi isimlerle tanınmış olmakla beraber bugün bu ad-

ların hepsi unutulmuştur. Üzerinde yapılmış tarihiyle yaptıranı belirten bir kitabesi bulunmamakla beraber vakıf kayıtları bu caminin Atik veya Hadım Ali Paşa'nın hayratından olduğunu göstermektedir. 953 (1546) tarihli *Vakıflar Tahrir Defteri*'nde vakfiyesi 915 (1509-10) tarihli olarak gösterilmiş ve caminin yanında veya yakınında medrese, kervansaray, imaret ve dükkânları bulunduğu bildirilmiştir. Ayrıca bunlar için İstanbul, Galata, Silivri, Vize, Pınarhisarı, Edirne, Yalova, Bursa, İnegöl, Aydın, Saruhan, Ayasuluk (Selçuk), Asyaya, Bafra, bugünkü Bulgaristan'da Yanbolu, Zağra Yenicesi, Filibe, bugünkü Yunanistan'da Zihne, Serez, Moton, Koron, Anavarin, Kartene, Balyabadra (Patras), Hırsova ile bugünkü Rusya sınırları içindeki Kefe'de birçok zengin vakıf gelirleriyle kaydedilmiştir. Ayvansarâyî, caminin yapılış tarihini 902 (1496-97) olarak gösterir. Bugün caminin cümle kapısı üstünde bulunan âyet-i kerîme yazısı köşesinde her ne kadar 902 tarihi varsa da, bu levha üzerinde görülen 1314 (1896-97) tarihinden açıkça anlaşıldığı gibi, yazı 1894 zelzelesinden sonra yapılan büyük tamirde yazılmış ve buraya konulmuştur. Ali Paşa'nın böyle büyük ve önemli bir eseri ancak vezîriâzam olduktan sonra yaptırabileceği ve vakfiyenin de 915 (1509-10) tarihli olduğu göz önünde tutulursa, caminin ve manzumesinin her yerde tekrarlandığı gibi 902'de (1496-97) değil en azından 915'e doğru yapılmış olması gerekir.

Cami ve manzumesi, herhalde çevresini mahveden 1587 yangını ile 6 Cemâziyelâhîr 1058 (28 Haziran 1648) zelzelesi ve 1043 (1633-34) ile 1062 (1652) yangınlarından büyük ölçüde zarar görmüş olmalıdır. Nitekim tarihi bilinmeyen, ancak 1648 zelzelesine ait olduğu tahmin edilen bir belgede caminin orta kubbesinin tamamen, minaresinin de şerefesine kadar yıkıldığı belirtilmektedir. Eğer bu belge 1648 zelzelesine ait değilse, Atik Ali Paşa Camii'nin bu felâketten sonra da büyük ölçüde bir tamir görüldüğü, üzerindeki barok üslûbundaki izlerden anlaşılır. 1865'teki Hocapaşa yangınında ve 1894 zelzelesinde de zarar gören cami 1896'da tekrar tamir edilmiş, bu arada manzumesinin bazı kısımlarını kaybetmiştir. Cami 1937-1938 yıllarında bir tamir daha görmüştür.

Atik Ali Paşa Camii, geç Roma döneminde İmparator I. Constantinus tarafından kendi adını yaşatacak olan anıtın etrafında yaptırdığı büyük beyzî (oval)